

Kató

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 38. szám, 2022. szeptember 23.

Egyedül a számtalanszor leírt nevet, a füzet lapjait kalligrafikus betűkkel telerajzolt Katókat nem értette. Évtizedekig nem is figyelt fel rá. Egy unatkozó nő, majd rövidesen asszony önkéntelen firkálgatásának tartotta, hogy a lánykorában használt becenévvel kicifrázta a lapokat. Amiképpen a gyerek rajzolgat minden üres papirosra, újságra, könyvbe házat, embert, lovat, kutyát, napot. Vagy a kamasz meztelen nőket kihangsúlyozott mellel és képzelt vaginával.

Nem, nem, ezt a *katózást* az anyai napló oldalain egyáltalán nem tartotta fontosnak az egymást követő rettenetes bejegyzések árnyékában, és ez érthető.

Anyja, született H. Katalin a háború befejezése után hat hónappal, azaz negyvenöt novemberében érkezett vissza a szülővárosába, ahonnan elvitték. Mint írja, hazatért, hátha életben talál valakit a családjából.

Miért várt hat hónapig? Az egészségi állapota, pontosabban a tífuszból való felépülése miatt. Már haldokolt ugyanis, amikor a Bergen-Belsent felszabadító egyik angol katona észrevette, hogy a holtak között valaki megmozdul.